

# De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig – Nummer Achttien

*Het tweede wee — Deel vijf*

Jeff Pippenger  
2026-07-15

De „sleutel” die de slag om Ninevé in Openbaring negen vertegenwoordigt, werd vervuld door een geschiedenis die een keerpunt voortbracht, hetgeen uiteraard is wat een sleutel doet. Mijn stelling is dat de slag om Ninevé niet alleen de historische sleutel was die de opkomst van de islam markeerde, maar dat zij ook een profetische sleutel is. De profetische dynamiek van die slag brengt alle lijnen van de koninkrijken van de Bijbelse profetie, zoals uiteengezet in Daniël en Openbaring, in overeenstemming met het elfde hoofdstuk van Daniël. Daardoor maakt zij het mogelijk dat al deze koninkrijken gezamenlijk getuigen van de laatste zes verzen van Daniël elf, en, nog belangrijker, de uiterlijke verborgen geschiedenis van vers veertig ontsluiten.

En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat gij op de aarde zult binden, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat gij op de aarde zult ontbinden, zal in de hemelen ontbonden zijn. Mattheüs 16:19.

## De Vrijlating en Opkomst van het Koninkrijk van Mohammed

De slag bij Ninevé in 627 markeerde het begin van de laatste tien jaar van de Perzische macht, die ten val was gebracht door de krijgslust van Rome, vergezeld van de mist van Gods voorzienigheid. Zij markeerde het keerpunt waarop de islamitische horden van Mohammed begonnen op te rijzen. De slag nam een belemmering weg die had bestaan, een belemmering die in theorie zou zijn gebleven, indien zowel Rome als Perzië hun kracht hadden behouden. Geen van beide deed dat.

## Inhouding en Loslating

In de profetische voorstelling van de islam vinden wij de beteugeling en de vrijlating van de islam reeds in de allereerste introductie van de Schrift, toen Sara Abraham ertoe bracht Hagar en Ismaël in bedwang te houden.

En Sarai zeide tot Abram: Mijn ongelijk zij op u; ik heb mijn dienstmaagd in uw schoot gegeven, en toen zij zag dat zij ontvangen had, werd ik veracht in haar ogen; de HEERE oordele tussen mij en u. Maar Abram zeide tot Sarai: Zie, uw dienstmaagd is in uw hand; doe met haar wat goed is in uw ogen. En toen Sarai haar hard behandelde, vluchtte zij van haar aangezicht. Genesis 16:5, 6.

Zelfs vóór dat voorval is de reden waarom Hagar in de profetische vertelling wordt geïntroduceerd, dat de Heere Sara ervan heeft “weerhouden” een kind te krijgen.

Sarai nu, Abrams vrouw, baarde hem geen kinderen; en zij had een dienstmaagd, een Egyptische, wier naam Hagar was. En Sarai zei tot Abram: Zie toch, de HEERE heeft mij

verhinderd te baren; ik bid u, ga in tot mijn dienstmaagd; misschien zal ik door haar kinderen verkrijgen. En Abram luisterde naar de stem van Sarai. Genesis 16:1, 2.

De „sleutel” van Openbaring negen die aan Mohammed werd gegeven en vervolgens werd vervuld door de slag bij Ninevé, vertegenwoordigt de opheffing van de „beperking” op de islam op enig gegeven punt in de profetische geschiedenis.

„Engelen houden de vier winden tegen, voorgesteld als een woedend paard dat tracht los te breken en over het oppervlak van de gehele aarde heen te stormen, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg met zich meebrengt.” Manuscript Releases, deel 20, 217.

De „opkomst en ondergang” van het koninkrijk van Mohammed wordt niet zozeer voorgesteld als een opkomst en een ondergang, maar als een „loslating” en een „beperking”. Wanneer de islam profetisch wordt losgelaten, is die loslating geïllustreerd door de slag bij Ninevé.

## **Alleen de Weeën**

Van de zeven bazuinen bestrijken alleen de wee-bazuinen van de islam de geschiedenis als een bestendige macht vanaf het moment dat zij voor het eerst in de profetische geschiedenis werden ingevoerd tot aan de sluiting van de genadetijd. De eerste vier bazuinen, die over het West-Romeinse Rijk kwamen, vertegenwoordigden Odoaker, Genserik, Attila de Hun en Alarik, en typeerden aldus vier voorzienige oordeelsmachten in de laatste dagen; hun hedendaagse tegenhanger is echter geen rechtstreekse afstammeling van die vier oude machten. Met de wee-bazuinen is het niet zo. Zodra de islam de geschiedenis binnentreedt, zet hij een rechtstreekse lijn van loslating en beteugeling voort totdat hij bij de sluiting van de genadetijd volledig wordt losgelaten. Bij de wee-bazuinen wordt de „sleutel” van ‘loslating’ gemarkeerd door de slag bij Ninevé.

## **Nicomedia en 27 juli 1299**

De pioniers hebben 27 juli 1299 terecht aangewezen als het begin van honderd vijftig jaar, die eindigden op 27 juli 1449, waarmee op hun beurt de driehonderd eenennegentig jaar en vijftien dagen begonnen, die op 11 augustus 1840 werden voltooid.

In het vorige artikel hebben wij het beleg van 1333 tot 1337 vastgesteld dat door sultan Orhan Gazi (zoon van Osman I, de stichter van het Ottomaanse beylik) over Nicomedia werd gebracht, toen hij de belangrijke Byzantijnse stad Nicomedia belegerde. Het beleg vormt de voltooiing van de oorlogvoering tegen Nicomedia die met zijn vader Osman was begonnen. De honderdvijftig jaren van Openbaring 9, vers 10, begonnen op 27 juli 1299, en als beginpunt van een profetie dient de geschiedenis die met die begindatum samenhangt, te worden opgemerkt. Osman I (stichter van de Ottomaanse dynastie) was de vader van sultan Orhan Gazi, en behaalde op 27 juli 1299 de belangrijke vroege overwinning op het Byzantijnse Rijk in de Slag bij Bapheus, die plaatsvond in de streek van Nicomedia, dicht bij de stad Nicomedia; een zeer belangrijke hoofdstad in de Romeinse en vroeg-Byzantijnse geschiedenis.

## **Vader en Zoon**

Op 27 juli 1299 versloegen de strijdkrachten van Osman een Byzantijns leger onder leiding van een plaatselijke gouverneur. Deze veldslag wordt beschouwd als een van de eerste grote onafhankelijke militaire successen van Osman, nadat hij in Bithynië (het noordwesten van Anatolië) was begonnen zijn macht te consolideren. Zij vormde een belangrijke stap in de overgang van een kleine Turkse beylik (stamvorstendom) naar een opkomende macht die uiteindelijk de Byzantijnse gebieden zou uitdagen en veroveren. Die datum markeert het begin van een periode van groei voor de islam die uiteindelijk leidde tot de stichting van het Ottomaanse Rijk bij de val van Constantinopel in 1453. Osman maakte gebruik van ghazi-strijders (grensrovers met islamitische motivatie), en daar begon de vorming van de ghazi-grensstrijders tot een meer gestructureerd leger dat zich geleidelijk ontwikkelde vanuit Osman en vervolgens verder onder zijn zoon Orhan. Tot de andere belangrijke elementen van Osman's nalatenschap behoort dat deze de islam in staat stelde eigendom te behouden, in tegenstelling tot de oorlogvoering van de ghazi-strijders, wier ongeorganiseerde hit-and-run-tactieken hun slechts de buit van hun overwinningen opleverden, maar nooit enig grondgebied.

Op 27 juli 1299 begon Osman een veldtocht in het gebied van Nicomedia, en vierendertig jaar later begon zijn zoon een vierjarige belegering van de hoofdstad Nicomedia. De vader aan het begin en de zoon aan het einde. De oorlog begint tegen het gebied dat wordt voorgesteld als Nicomedia en eindigt met de inname van Nicomedia, de hoofdstad van het gebied Nicomedia. Van 1299 tot 1337 is een periode van achtendertig jaar, en profetisch symboliseert het getal „achtendertig” een opstaan.

Sta nu op, zei ik, en trek over de beek Zered. En wij trokken over de beek Zered. En de tijd waarin wij van Kades-Barnea kwamen, totdat wij over de beek Zered getrokken waren, bedroeg achtendertig jaar, totdat de gehele generatie van de krijgslieden uit het midden van het leger uitgeroeid was, zoals de HEERE hun gezworen had. Deuteronomium 2:13, 14.

De honderdvijftig jaren van 27 juli 1299 tot 27 juli 1449 vertegenwoordigen de periode die leidde tot de vestiging van het Ottomaanse Rijk van de tweede wee van Openbaring hoofdstuk negen. De achtendertig jaren van de geleidelijke verovering van Nicomedia begonnen met een vader (Osman) en eindigden met zijn zoon (Orphan). De periode beeldt de eerste stap uit van een geleidelijke opgang van een tribaal vorstendom tot een rijk.

De honderdvijftig jaar van 27 juli 1299 tot 27 juli 1449 omvatten een beleg van vier jaar dat het einde van de achtendertig jaar markeert. Het begin van de verovering van Nicomedia werd ingeluid door de vader, Osman, en het einde werd tot stand gebracht door een beleg van vier jaar van 1333 tot 1337; een beleg dat werd uitgevoerd door de zoon van Osman.

Toen de honderdvijftig jaar op 27 juli 1449 ten einde waren, zocht de Byzantijnse keizer Constantijn de elfde, of de laatste Constantijn van het oostelijke Rome, toestemming van de Turken om de troon te bestijgen. Vanaf die datum tot aan de verovering van Constantinopel verliepen vier jaar. Die vier jaar eindigden met het beleg van Constantinopel, en Constantijn de laatste stierf tijdens het beleg. De opkomst van de islam wordt voorgesteld door de eerste achtendertig jaar van de honderdvijftigjarige profetie, die uitliep op een vierjarig beleg. Toen de

honderdvijftig jaar ten einde waren, was de islam opgekomen tot een punt waarop het oostelijke Rome werd vernederd door de macht die de Turken toen bezaten. Vanaf de vernedering van 27 juli 1449 leidden vier jaar tot de val van het oostelijke Rome, toen Constantinopel door een beleg werd ingenomen. Het einde van de eerste achtendertig jaar wordt gemarkeerd door een beleg, en de vestiging van het Ottomaanse Rijk wordt gemarkeerd door een beleg.

## **38 en 40**

Het getal achtendertig als symbool, zoals door Mozes uiteengezet in Deuteronomium, vertegenwoordigt de laatste achtendertig jaren van het oordeel van veertig jaren omzwerving in de woestijn. Daarom bezit het getal achtendertig, als symbool, een verbinding met het getal veertig. Osman nam het gebied van Nicomedia op 27 juli 1299 in, en achtendertig jaar later nam zijn zoon de hoofdstad van het gebied in. Het gebied en de hoofdstad waren beide Nicomedia. Historici duiden deze veldslag aan als de eerste van 'twee' stappen die het allereerste begin van de opkomst van het Ottomaanse Rijk markeren. De tweede stap die door de geschiedenis wordt aangeduid, is de slag bij Nicaea in 1301. Daar nam de vader Osman het gebied genaamd Nicaea in, en in 1331, dertig jaar later, nam zijn zoon de hoofdstad in, genaamd Nicaea, een voormalige Romeinse hoofdstad.

Met betrekking tot 1299 en de Slag bij Nicomedia, als de eerste van twee stappen, volgde de tweede stap twee jaar later, in 1301. 1299 is een symbool van achtendertig, en twee jaar later (veertig) wordt het gebied van Nicea door de vader ingenomen. De relaties van achtendertig en veertig met het opstaan van het oude Israël om het beloofde land in bezit te nemen, worden vertegenwoordigd in 27 juli 1299 en 1301. Die eerste twee stappen van de opkomst van de islam worden gemarkeerd door militaire veldtochten die beginnen met de vader die het gebied veroverd en eindigen met de zoon die de hoofdstad van het gebied veroverd. Toen de twee hoofdsteden vielen, vielen zij bij een belegering. Beide hoofdsteden waren op enig moment hoofdsteden van Oost-Rome.

27 juli, 1299 en 1301 komen tot hun voltooiing op 11 augustus 1840; dit vertegenwoordigt de geschiedenis van 1838, toen Litch voor het eerst zijn opvatting en voorspelling publiceerde betreffende de profetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen, die uiteindelijk op 11 augustus 1840 vervuld zou worden. De twee stappen van opstaan voor de Millerieten waren de jaren 1838 en 1840.

'In het jaar 1840 wekte nog een opmerkelijke vervulling van de profetie wijdverbreide belangstelling. Twee jaar tevoren had Josiah Litch, een van de voornaamste predikanten die de Tweede Advent verkondigden, een uiteenzetting van Openbaring 9 gepubliceerd, waarin hij de val van het Ottomaanse Rijk voorspelde. Volgens zijn berekeningen zou deze macht "in het jaar 1840, ergens in de maand augustus", ten val worden gebracht; en slechts enkele dagen vóór de vervulling ervan schreef hij: "Indien men aanneemt dat de eerste periode, 150 jaren, exact vervuld werd voordat Deacozen met toestemming van de Turken de troon besteeg, en dat de 391 jaren en vijftien dagen aan het einde van de eerste periode begonnen, dan zal deze eindigen op 11 augustus 1840, wanneer verwacht mag worden dat de Ottomaanse macht te

Constantinopel gebroken zal worden. En ik geloof dat dit inderdaad zo bevonden zal worden.”  
—Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 augustus 1840.

„Juist op het aangegeven tijdstip aanvaardde Turkije, door middel van haar ambassadeurs, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa, en stelde zich aldus onder de controle van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, werden velen overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aangenomen, en aan de adventbeweging werd een wonderbare stuwkracht verleend. Mannen van geleerdheid en aanzien sloten zich bij Miller aan, zowel in het prediken als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” The Great Controversy, 334, 335.

Litchs voorspelling van '38 en zijn gecorrigeerde visie van '40 omvatten zijn slotverklaring, die hij op 1 augustus neerschreef, tien dagen vóór de gecorrigeerde voorspelling. Het was de vervulling van de voorspelling die de wereld overtuigde van de juiste methodologie van de bijbelse profetie. De achtendertig jaren die de opkomst van het oude Israël markeerden, omvatten de twee jaren vanaf de doortocht door de Rode Zee tot aan de eerste opstand te Kades.

Omdat al die mannen die Mijn heerlijkheid en Mijn wonderen gezien hebben, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar Mijn stem niet geluisterd hebben, voorzeker het land niet zullen zien dat Ik hun vaderen onder ede beloofd heb; ook zal niemand van hen die Mij getergd hebben, het zien. Numeri 14:22, 23.

Die opstand wordt aangeduid als de laatste van tien beproevingen. Een beproevingsperiode van twee jaar van tien beproevingen, toegevoegd aan achtendertig jaar in de woestijn, was een type van 1838 en 1840, en 1840 omvatte een periode van tien dagen.

En het beginpunt van de opkomst van de islam met Osman op 27 juli 1299 markeert het begin van een periode van achtendertig jaar, die eindigt met een belegering van vier jaar in 1337. 27 juli 1299 was de eerste van twee stappen die historici aanwijzen als het beginpunt van de opkomst van het Ottomaanse Rijk, en de tweede stap was 1301. De twee fasen van de veldslagen bij Nicomedia en Nicaea in 1299 en 1301 zijn een type van 1838 en 1840. Het begin van de profetie illustreert het einde.

Nicomedië en Nicaea dienden beide in hun respectieve geschiedenis tijdelijk als hoofdsteden van het oostelijke Rome. Uiteindelijk werd Constantinopel uiteindelijk in 330 de hoofdstad van het Oosten, en bleef dat tot 1453. Nicomedië en Nicaea zijn een voorafbeelding van de val van Constantinopel; zij vielen alle ten gevolge van islamitische belegeringen die het sluitstuk vormden van een veldtocht waarbij de islam eerst het gebied in handen kreeg en vervolgens de hoofdstad innam.

De eerste belegering van vier jaar, van 1333 tot 1337, vertegenwoordigt de vier jaar van 1449 tot 1453, toen de profetie ten einde kwam. Driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen later wordt de islam beteugeld, terwijl de Millerieten ‘oprijzen’ onder de profetische kracht die wordt voorgesteld in de kenmerken ‘achtendertig en veertig’, zoals weergegeven in de alfa-geschiedenis van de geschiedenis van 27 juli 1299 en 27 juli 1449. Het oprijzen van de islam en het oprijzen van

Gods boodschappers van de laatste dagen wordt voorgesteld in een numeriek symbool dat is opgebouwd uit de numerieke verhouding van 38 en 40.

In Ezechiël zevenendertig is de islam de boodschap van de oostenwind die over de dode, dorre beenderen wordt geblazen, opdat zij zouden opstaan als een machtig leger. Wanneer Ezechiëls boodschap aankomt, begint het opstaan, zoals dat gebeurde in de Milleritische geschiedenis van 1838 en 1840. Die boodschap kwam op 11 september, en bij de spoedig komende zondagswet staan die beenderen op als een machtig leger. Het doen opstaan van Gods leger als de zegevierende kerk in de laatste dagen wordt getypeerd door 1838 en 1840. De periode van 11 september tot aan de zondagswet werd getypeerd door 1840 tot 1844, maar zij typeert ook de periode van 31 december 2023 tot aan de vuurbollen van Nashville.

## **Oost-Rome**

Van de deling van het rijk door de eerste Constantijn (de Grote) tot aan de laatste Constantijn wordt de profetische geschiedenis van Oost-Rome voorgesteld. De profetische periode wordt derhalve gekenmerkt door een profetische of symbolische vader en een zoon, zoals weergegeven door hun naam, hoewel er geen directe bloedafstamming bestond tussen Constantijn de Grote en Constantijn de elfde. De eerste en de laatste Constantijn worden profetisch ook voorgesteld als alpha- en omega-symbolen, en de vader (alpha) koos Constantinopel als hoofdstad, terwijl de zoon (omega) stierf tijdens het beleg toen Constantinopel ophield de hoofdstad te zijn. De profetische periode van Oost-Rome wordt gekenmerkt door de eerste en de laatste Constantijn. De periode van 150 jaar die begon op 27 juli 1299 omvat een periode van 38 jaar en eindigt met een beleg van 40 jaar. Dat beleg was een type van 1449 tot 1453. De veldtocht van Nicomedia begon met de verovering van een gebied en eindigde met de verovering van de hoofdstad van dat gebied. Evenals bij de eerste en de laatste Constantijn begon de verovering van Nicomedia met een vader (de eerste) en eindigde zij met een zoon (de laatste).

## **Vier jaar**

Een belegering van vier jaar in de openingsperiode van de honderd vijftig jaar die leidden tot de vier jaren vanaf de vernedering van Constantijn de laatste in 1449 tot 1453, toen Constantinopel werd belegerd en viel. De tijdsprofetie van de tweede wee, die driehonderd eenennegentig jaar en vijftien dagen voorstelt, begon op 27 juli 1449 en eindigde op 11 augustus 1840. Die datum markeert het begin van een periode van vier jaar, die Zuster White een heerlijke openbaring van de kracht van God noemde.

„De engel die zich verenigt in de verkondiging van de boodschap van de derde engel, zal de gehele aarde verlichten met zijn heerlijkheid. Hier wordt een werk voorzeggd van wereldwijde omvang en ongekende kracht. De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd gebracht naar elke zendingspost ter wereld, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land sinds de Reformatie van de zestiende eeuw is waargenomen; maar deze zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.” The Great Controversy, 611.

De islam werd op 11 augustus 1840 in bedwang gehouden, en er was een periode van vier jaar die overeenstemt zowel met de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksteren als met de nederdaling van de machtige engel van Openbaring achtien, toen de „grote gebouwen” van New York op 11/9 werden getroffen door de islam van het derde wee. 11/9 markeert het begin van de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. De verzegeling is een tijdsperiode, en het einde van de periode van de verzegeling bezit de kenmerken van het begin van de periode. Toen Christus neerdaalde op 11/9, was dit een type van Michaël die neerdaalt om de twee getuigen op 31 december 2023 op te wekken, toen de laatste periode van de verzegeling begon.

De sleutel die de strijd van Ninevé is, vertegenwoordigt de verschillende loslatingen van de islam, die het oostelijke Rome tegen 1453 ten val zouden brengen. Binnen de honderdvijftig jaar van de „vijf maanden” van vers tien omvat zowel het begin als ook het einde een periode van vier jaar. Die twee perioden van vier jaar houden verband met de afsluiting van de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen, die een periode van vier jaar markeerden van 1840 tot 1844, waarin Christus „de gehele aarde met zijn heerlijkheid” zou verlichten. In 1844 hield de toepassing van profetische tijd op, want de tijd zou „niet langer tijd zijn”.

En zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarop is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn. Openbaring 10:6.

### **1333 tot 1337, 1449 tot 1453, 1840 tot 1844**

Die drie reeksen van perioden van vier jaar stemmen overeen met de tijd van de verzegeling vanaf 11 september tot aan de zondagswet, en zij stemmen ook overeen met het fractaal van 11 september tot aan de zondagswet, dat wordt voorgesteld vanaf 31 december 2023 totdat de islam opnieuw wordt losgelaten om de vuurballen van Nashville af te leveren.

Het profetische fractaal van 31 december 2023 tot de vuurbollen van Nashville is getypeerd door drie profetische perioden van vier jaar, die alle samenvallen met de tijd van de verzegeling van 9/11 tot aan de zondagswet. Aldus identificeren vier getuigen de geschiedenis van 31 december 2023 tot aan de aanval op Nashville, en het was de strijd van Ninevé die voor elk van deze getuigen de „sleutel” vormde. 1333, 1449, 1840 en 9/11 waren alle keerpunten — „sleutels.”

„Uit de geschiedenis van het verleden moeten lessen worden geleerd; en daarop wordt de aandacht gevestigd, opdat allen mogen begrijpen dat God nu op dezelfde wijze werkt als Hij altijd heeft gedaan. Zijn hand wordt gezien in Zijn werk en onder de volken nu, precies zoals dat steeds het geval is geweest sinds het evangelie voor het eerst aan Adam in Eden werd verkondigd.

„Er zijn perioden die keerpunten vormen in de geschiedenis van naties en van de kerk. In de voorzienigheid van God wordt, wanneer deze verschillende crisissen zich voordoen, het licht voor die tijd gegeven. Indien het wordt aangenomen, is er geestelijke vooruitgang; indien het wordt verworpen, volgen geestelijke achteruitgang en schipbreuk. De Heer heeft in Zijn woord het offensieve werk van het evangelie ontvouwd zoals het in het verleden is voortgezet en in de toekomst zal worden voortgezet, ja, tot aan het beslissende eindconflict, wanneer satanische

machten hun laatste wonderbaarlijke beweging zullen maken.” Bible Echo, 26 augustus 1895.

## **Nicomedië**

Nadat Diocletian in 284 keizer was geworden, koos hij in 293 Nicomedia als de oostelijke hoofdstad van het Romeinse Rijk, toen hij het rijk wettelijk verdeelde in Oost en West en het tetrarchische stelsel instelde. Nicomedia diende gedurende verscheidene decennia als de voornaamste bestuurlijke en militaire hoofdstad in het Oosten. Constantijn de Grote gebruikte haar als uitvalsbasis voordat hij besloot de nieuwe hoofdstad te bouwen in het nabijgelegen Byzantium (dat hij in 330 hernoemde tot Constantinopel). Zelfs nadat Constantinopel de voornaamste hoofdstad was geworden, bleef Nicomedia een belangrijk regionaal centrum, strategisch gelegen aan de oostelijke oever van de Zee van Marmara. Dus, hoewel zij niet de blijvende hoofdstad was zoals Rome of Constantinopel, werd Nicomedia gedurende een beslissende overgangsperiode in de Romeinse geschiedenis officieel aangewezen als de oostelijke hoofdstad. Aan het begin van de honderdvijftig jaar wordt een hoofdstad van oostelijk Rome veroverd, en aan het einde wordt een hoofdstad van oostelijk Rome veroverd. Beide veroveringen gingen met een belegering gepaard.

## **Diocletianus**

Keizer Diocletianus maakte Nicomedia officieel tot de oostelijke hoofdstad van het Romeinse Rijk toen hij in 293 het tetrarchische stelsel invoerde. Het tetrarchische stelsel bestond uit een westelijke en een oostelijke verdeling van het rijk; zowel in het oosten als in het westen was er een hoogste keizer (Augustus) en een lagere keizer (Caesar), zodat het getal vier werd gevormd dat wordt aangeduid door het woord ‘tetrarchie’.

## **Alfa en Omega**

Diocletianus is het omega-symbool van de gemeente van Smyrna, en Nero is het alpha-symbool. Constantijn de Grote is het alpha-symbool van de gemeente van Pergamus, en Justinianus is het omega-symbool.

De ‘wettelijke’ verdeling van Rome in oost en west (die niet standhield) werd voltrokken door Diocletianus, en de profetische verdeling van Rome in oost en west werd voltrokken door Constantijn. Tijdens de geschiedenis van de tweede symbolische kerk van vervolging, voorgesteld door Smyrna, werd Rome wettelijk verdeeld in oost en west, en in de geschiedenis van de derde symbolische kerk van compromis, voorgesteld door Pergamos, werd Rome profetisch verdeeld in oost en west. 293 was de alfa en 330 was de omega, en op 11 mei 330 wijdde Constantijn de Grote Constantinopel in als de hoofdstad van het Rijk.

De wettelijke opdeling door Diocletianus in 293 viel uiteen door de daaropvolgende burgeroorlog, tot aan het Edict van Milaan in het jaar 313, toen Constantijn van het oosten en Licinius van het westen het Edict van Milaan uitvaardigden, waarmee het christendom werd gelegaliseerd en de Tetrarchie feitelijk werd beëindigd—het stelsel van vier gecoördineerde heersers dat instortte tot een strijd tussen twee hoofdmachten (Constantijn in het Westen en Licinius in het Oosten). De wettelijke opdeling, die een instorting inluidde, vertegenwoordigt een periode van twintig jaar van

opdeling tot opdeling, en beide opdelingen brachten een instorting van het stelsel teweeg.

De gemeente van Smyrna begon met Nero in 64, toen de grote brand van Rome door Nero werd aangewend om de christenen te vervolgen, die Nero ervan beschuldigde de brand te hebben gesticht. Nero markeert het begin van de vervolging en is een type van de uiteindelijke vervolging van de laatste dagen. Die uiteindelijke vervolging duurt voort tot aan het einde van de genadetijd, wanneer de pauselijke macht aan haar einde komt, zonder dat iemand haar helpt. Zo begon de eerste periode van vervolging met de verbranding van Rome en eindigt zij met de verbranding van Rome.

En de tien horens die gij op het beest zaagt, dezen zullen de hoer haten en haar woest en naakt maken, en haar vlees eten, en haar met vuur verbranden. Openbaring 17:16.

De gemeente van Smyrna begon met Nero in 64, toen de grote brand van Rome door Nero werd aangegrepen om de christenen te vervolgen, die Nero ervan beschuldigde het vuur te hebben aangestoken. Tweehonderdvijftig jaar later eindigde zij in 313 met het Edict van Milaan. Het „edict” vormt het einde van een periode van twintig jaar die begon met Diocletianus’ wettelijke verdeling, en het was tevens het einde van de tweehonderdvijftig jaar van Smyrna die met Nero begonnen. De tweehonderdvijftig jaren van vervolging, voorgesteld door de gemeente van Smyrna en Nero, omvatten de tien jaren van de allerverschrikkelijkste vervolging die door Diocletianus teweeggebracht werd. Die tien jaren van vervolging vormden de laatste helft van twintig jaren van Diocletianus die begonnen met zijn wettelijke verdeling van het rijk in 293. Met de wettelijke verdeling in oost en west door Diocletianus in 293 begon een periode van twintig jaar die uit twee perioden van tien jaar bestond.

Diocletianus verdeelde het rijk wettelijk in oost en west en vormde aldus een voorafbeelding van de profetische deling die door Constantijn werd voltrokken. Diocletianus’ verdeling was die in oost en west, maar zij bestond uit twee heersers in het oosten en twee heersers in het westen: voor elk gebied één primaire en één secundaire heerser. Op 23 februari 303 vaardigde Diocletianus het eerste van verscheidene ‘edicten’ tegen de christenen uit, waarmee het begin werd gemarkeerd van de Grote Vervolging (ook wel de Diocletiaanse Vervolging genoemd), de hevigste en meest wijdverbreide vervolging van christenen in het Romeinse Rijk.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Smyrna: Dit zegt de Eerste en de Laatste, Die dood is geweest en levend is geworden: Ik ken uw werken, en verdrukking, en armoede (maar gij zijt rijk), en Ik ken de lastering van hen die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar een synagoge van de satan. Vrees niets van hetgeen gij lijden zult: zie, de duivel zal enigen van u in de gevangenis werpen, opdat gij beproefd wordt; en gij zult tien dagen verdrukking hebben: wees getrouw tot den dood, en Ik zal u de kroon des levens geven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt; wie overwint, zal van den tweeden dood geenszins schade lijden. Openbaring 2:8–10.

De Grote Vervolging zette zich onder de opvolgers van Diocletianus (vooral Galerius) voort tot 313, toen zij eindigde met het Edict van Milaan. Nero is het alfa-symbool van de vervolging die Diocletianus typeerde als de omega-vervolging van de profetische periode die door de gemeente

van Smyrna wordt voorgesteld. De vervolging werd beëindigd met een politiek huwelijk en een verdrag tussen Constantijn van het oosten en Licinius van het westen. In februari 313 ontmoetten Constantijn en Licinius elkaar in Milaan en vaardigden zij het Edict van Milaan uit, dat godsdienstige verdraagzaamheid verleende aan christenen (en anderen) in het gehele rijk. Om hun politieke alliantie te versterken, huwde Licinius tijdens of omstreeks deze ontmoeting met Constantia (de halfzuster van Constantijn). Dit huwelijk was een klassieke Romeinse politieke alliantie—het bezegelde de overeenkomst tussen de twee keizers en droeg ertoe bij het rijk na jaren van burgeroorlog tijdelijk te stabiliseren. De alliantie hield niet lang stand. Constantijn en Licinius vochten later tegen elkaar, en Constantijn versloeg Licinius in 324 en werd de enige heerser.

Van Nero tot Constantijn werd de profetische periode van Smyrna van tweehonderdvijftig jaar vervuld, en in 313 begon de kerk van Pergamus, de kerk van het compromis, die eindigde met de kerk van Thyatira in 538. De tweehonderdvijftig jaar van Smyrna vertegenwoordigden een periode van vervolging, en aan het einde van die overkoepelende periode vervulde de vervolging onder Diocletianus de „tien dagen” (tien jaar) van Openbaring, waarbij de zwaarste periode van vervolging een fractal van de totale periode vertegenwoordigt. De tien jaar zijn een fractal van de tweehonderdvijftig jaar. Die tien jaar vertegenwoordigen de omega van Nero's vervolging, en bij hun afsluiting de omega-verdeling van het rijk in oost en west.

## **Huwelijk en Echtscheiding**

Smyrna begon met de brand van Rome in 64 en eindigde tweehonderdvijftig jaar later, in 313, met het Edict van Milaan en het politieke huwelijk van oost en west. Het tienjarige fractal van vervolging begon in 303 en eindigde in 313 met het Edict van Milaan en het politieke huwelijk van oost en west. De twintig jaar die begonnen met de wettelijke verdeling van oost en west in 293 door Diocletianus, eindigden in 313 met het politieke huwelijk van oost en west. Het huwelijksverdrag van 313 tussen oost en west eindigde met de echtscheiding van 324, toen Constantijn Licinius van het westen versloeg en alleenheerser van Rome werd. De profetische echtscheiding van 324 kwam drie jaar na de eerste zondagswet in 321.

De zeventien jaar van 313 tot 330 duiden op een politiek huwelijk, het einde van de vervolging die door Smyrna en Nero wordt voorgesteld, en het begin van de kerk van compromis die door Pergamus wordt voorgesteld. Het begin van Pergamus in 313 bij het huwelijk werd gevolgd door het begin van de vervolging die aanving bij de eerste zondagswet in 321. Daarop volgde de profetische echtscheiding van 324, die oost en west onder Constantijn tot één rijk bracht. Zes jaar later, in 330, werd de verdeling in oost en west profetisch herhaald. De zeventien jaar vertegenwoordigen de alfa-periode van de kerk van Pergamus, die zou voortduren totdat de kerk van Thyatira in 538 in de profetische geschiedenis verscheen. Die alfa-periode zou een omega-geschiedenis voorstellen aan het einde van de periode van 330 tot 538. De omega-geschiedenis van Pergamus vertegenwoordigt de periode van 496, 508 en 533.

## **Zeventien jaar**

Ptolemaeus van de slag bij Raphia regeerde „zeventien jaar”, en er lagen „zeventien jaar” tussen de slag bij Raphia en de slag bij Panium. Die zeventien jaar stemmen symbolisch overeen met de zeventien jaar van 313 tot 330. Nero’s tweehonderdvijftig jaar van Smyrna leidden tot de eerste zeventien jaar van de gemeente van Pergamos, en verbinden zich met de tweehonderdvijftig jaar die begonnen bij het derde decreet in 457 v.Chr., het beginpunt van de 2300 jaar van Daniël acht en vers veertien, en vormen het fundament en de centrale pijler van het adventisme. De twee getuigen van tweehonderdvijftig jaar stemmen overeen met de tweehonderdvijftig jaar van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, dat begon in 1776 en dit jaar, in 2026, eindigt.

De pioniers van het adventisme zagen of begrepen de zeventien jaren van 313 tot 330 niet, want in 1844 begrepen zij zelfs de kwestie van de sabbat van de zevende dag of de dag van de zon nog niet. Zij herkenden echter wel de honderdvijftig jaren van vers tien van Openbaring negen, en die werden het beginpunt van een periode die leidde tot de driehonderdeenennegentig jaren en vijftien dagen die eindigden op 11 augustus 1840. Dat begrip bracht een machtige “openbaring van de kracht van God” voort.

De pioniers herkenden geen tweede periode van honderdvijftig jaar in Openbaring negen. Hun fundamentele begrip vormt het platform waarop het „nieuwe licht” van Openbaring negen is gebouwd. Dat licht wordt geopend door de „sleutel” van de strijd om Ninevé. Die „sleutel” stelt een student van de profetie in staat alle koninkrijken van de Bijbelse profetie te herkennen die in Daniël en Openbaring worden voorgesteld. Babylon, Medo-Perzië, Griekenland, de Seleucidische en Ptolemeïsche rijken, het koninkrijk van Mohammed, en nog veel belangrijker: zij vergroot het rijk van Rome door de opkomst en ondergang te identificeren van niet alleen Rome, maar ook van de koninkrijken van oostelijk en westelijk Rome, evenals de Verenigde Staten (de valse profeet), het pausdom (het beest) en de Verenigde Naties (de draak). Al de opkomsten en ondergangen van deze koninkrijken getuigen van de bewegingen van de draak, het beest en de valse profeet, die uiteindelijk de wereld naar Armageddon voeren. Die beweging wordt weergegeven in de laatste zes verzen van Daniël elf, en het begin van die beweging wordt weergegeven in de verborgen geschiedenis van vers veertig.

De slag om Ninevé verschaft het profetische referentiepunt om de getuigenissen van het rijk van Rome, de koninkrijken van Oost- en West-Rome en het pauselijke Rome in de opeenvolging van de gebeurtenissen van de eindtijd op elkaar af te stemmen. Aldus is de slag om Ninevé de sleutel die de verschillende profetische getuigenissen aangaande Rome volledig verduidelijkt, en volgens vers veertien van Daniël elf is het Rome dat het gezicht bevestigt. De sleutel die deze lijnen samenbrengt, is de slag om Ninevé.

In ons volgende artikel zullen wij beginnen de voorafgaande vijf artikelen, waarin de weëen van Openbaring negen worden behandeld, samen te brengen.